

mitme läest leiba. Sest siis tuli, et Matsi läsi häästi lais ja isa paremini. Ei ta olnud laa raiskaja. Kui linna läks lüa-koormaga, ei kulutanud palju raha, homiku söi kodu kõhu täis, lõunaks pani sikkuleiba kotti, sai ta wahete wahel sakste juures, kellele lunde müüis, kõhu-täie ja kui mõni lord juhtus, et kõht hakkas tühjaks saama, siis arwas: „eks ma wõi launatada! timplaiaist ommeti ei saa enam kui suntäie, — parem ootan; tean, et kodu süa saan!“ Mats ruttas siis aga koju poole ja seal ema ootas ammu leemega. Oli laa wanal lejel tarf nõu, et nõnda tegi: sest, kes kodu saab, mis tarwis lähäb, käib teed liireste, ei lähä kõrtsidesse; tuleb tühja kõhuga koju, sööb, räägib selge peaga, mis näinud, ja on omastele rõõmiks; aga kes kodu ei saa süa, otsib kõrtsist ja müüd teate ise: toob niisugune koju arwaste täie kõhu, isa täie pea, möllab, sajatab ja teeb omastele tüli ja waewa. — Naesed, noorikud! lugege seda weel lord! —

Mats ei olnud mite ahne ega kopila-kummar-daja, aga ei ta wisanud raha ära; ostis tarwiliisi asju, iseäranis muretses ema eest õige lapse wiisil, omale ostis nuge ja muid tööriistu. Müüded ihu peal olid taal isa terwed ja puhtad, et küll mite uhled ega liig kallid. Kes teda nägi, pidi tunnistama, et oli wiisakas pois. Jah oli tõestel Oli truuw töötegija aga töö juures ei unustanud

palwet, pühitses pühapääwa ilusaste, läks siis emaga kiriku, pärast lõunat luges emale peatükki wana Piibli raamatu seest, mis weel isast oli järeljäänud ja pani siis tähele, mis ema kõneles sest mis ta eluaga näinud, head ja turja. Wiimaks luges ta nädala teenistust, andis ema käte ja oli rõõmus, kui nägi, et raha oli laswamas ja Sumala õnnistus tunda südames ja firstus. — Rõõmu wahete tuli ommeti Matsile wahest la pahandus ja kurwastus. Oli kurb, kui nägi, et mõnes linna majas hakati teiste läest lunde ostma, ja tema lauba nagu peeti alwaks. Oli kurb, kui tutwal kohal arwas wiimjed luad müüdnud saama, aga böldi: „Lunde meil on, 'p ole tarwis!“ See tuli mitu lorda sest, et uus kõõgitüdruk oli wõetud, kes Matsi ei tunnud. Aga tema waene raul ei teadnud, et tüdrukutega wõib seefama lugu olla, nagu särgiga — pead aga jälle wahetama! See oli poisil teadmata ja oli siis suures mures, et pärast luad olnud sandid. Aega mööda sai teenijate asjast selgemat aru ja siis ta 'p hoolinud enam tüdrukute tigidusest, waid arwas: „eks naad ole aga inimesed! kui salsad neid angutanud, et leeme tuli-soola-fels ehk muudu paha teinud, — noh siis ise angutawad, kes aga ete tuleb: lüa-poiisi, loera ehk lassi. Olgu peale!“ — Suureks meele pahandamiseks oli Matsil weel teine asi. Ta tundis kõi puud küla-